

A black and white photograph of a young man with dark, wavy hair, looking directly at the camera. He is wearing a dark hooded sweatshirt, with the hood pulled up over his head. The lighting is dramatic, with strong shadows on the right side of his face and neck. The background is dark and indistinct.

Vie než
POMSTÁ

R. A. SMYTH

BARONET

Víc než pomsta

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

 BARONET

R. A. Smyth
Víc než pomsta – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Vic než
POMSTA

Pacific Prep 3

R. A. SMYTH

 BARONET

BEYOND VENGEANCE © 2021 R.A. SMYTH

Translation © Jana Divišová 2026

ISBN tištěné verze 978-80-269-2860-7

ISBN e-knihy 978-80-267-7047-3 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-7048-0 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-7049-7 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Varování:

Tato kniha je temná romance, proto může obsahovat nepříjemné pasáže. Než se pustíte do čtení, ujistěte se prosím, že ve vás nevyvolávají negativní pocity:

- Nejednoznačný souhlas se sexuálním aktem
- Explicitní sexuální scény
- Fyzické a psychické týrání
- Únos a násilí
- Násilný obsah
- Temná témata
- Několik postav s traumatickou minulostí, která je v textu zmiňována
- Tato série je reverzní harémová romance, tudíž hlavní ženská hrdinka skončí s více než jedním milencem

Jde o sérii čtyř knih, které skončí happyendem.

Playlist

Sober – Letdown
Astronaut in the Ocean – Our Last Night
Nightmare – Set it Off
I am Here – P!NK
Legends are Made – Sam Tinnesz
My Name Is... – Once Monsters
I Miss the Misery – Halestorm
The Rain Just Follows Me – Hawthorne Heights
Better Days – Dermot Kennedy
Karma – Letdown
Are You Listening – Wake Me
The Verdict – Dear Agony
Open Road – North of Nine
67 (Winchester) – Reyna Roberts
Empty Mirrors – Everyone Loves a Villain
Liar Liar – Christina Grimmie
Elizabeth – Monument of a Memory
Want You to Stay – Autumn Kings
a mnoho dalších

Prolog

Laurence

VÁŽNĚ MAZANÉ, DOVE. *Opravdu velmi mazané.*

Ukázalo se, že jsi mnohem větší výzva, než jsem čekal. Nemůžu říct, že by se mi líbilo muset tě pronásledovat, ale obětoval jsem tomu až příliš mnoho, než abych si tě teď nechal proklouznout mezi prsty. To, jak to dopadlo, byl zkrátka osud. Chtěl jsem tě mít nablízku jenom jako pojistku, ale místo toho jsem se do tebe zamiloval. Když jsem tě viděl dospívat, s těmi tvými blond vlasy a rysy tváře tak nápadně podobnými tvé matce, věděl jsem, že tě musím mít. S tebou jsem konečně mohl mít všechno, po čem jsem vždycky toužil, a tentokrát mi tě nikdo nemohl vzít.

Areál byl ideální místo, kde tě schovat. Já jsem tím, kdo řídí všechny každodenní operace. Nikdo z nich tam ani nepáchne. Raději se schovávají ve svých kancelářích a přepychových sídlech – předstírají, že se žádné mučení a bolest, které jsou nezbytné při výchově chladných, dokonalých žoldáků, nekoná – ale já žiju sledováním toho, jak se z těch dětí stává to, co chci, aby se z nich stalo.

Když jsi byla mladší, vyzařovala z tvých očí taková divokost! Každý trest, který jsem ti udělil, jsi snášela přímo mistrovsky a zdálo se, že tě to jen posílilo a udělalo tě ještě vzdorovitější.

To jsem si pochopitelně nemohl nechat líbit. Potřeboval jsem tě zlomenou a poddajnou, abych z tebe mohl vytvořit to, čím jsi měla vždycky být. Tvé matce jsem dal příliš mnoho svobody a ona mě opustila. Kvůli němu. Nechtěl jsem dopustit, aby se to stalo znovu. Měl jsem všechno naplánováno. S tebou jsem to chtěl udělat správně. Zajistit si, abys mě nikdy nemohla opustit.

Bodem zlomu bylo, když zabili tvoji malou přítelkyni. Měl jsem to udělat dřív, ale lepší pozdě než nikdy. Sledovat, jak pohasíná světlo v tvých očích, bylo to nejkrásnější, čeho jsem kdy byl svědkem. Ani nevíš, jak pro mě bylo těžké, když jsem přijel na pravidelnou měsíční návštěvu a ty jsi byla sotva skořápkou svého někdejšího já. Tehdy bych tě na místě ošukal, ale nebyl na to ten správný čas. Potřebovala jsi další trénink a já mohl počkat.

Byl jsem trpělivý. Byl jsem *milý*. Přinesl jsem ti dárky a skládal ti komplimenty. Byl jsem ochotný čekat, až budeš dost stará na to, abys byla konečně mou. Tak jsem čekal a věnoval mezitím roky tvému výcviku, abych z tebe vytvořil dokonalou ženu.

A ty ses mi odvděčila tím, že jsi utekla jen pár měsíců předtím, než se měly všechny mé velké plány realizovat.

Myslel jsem, že tě mám přečtenou. Myslel jsem si, že jsem tě zlomil, ale tys mě celou tu dobu podváděla. Předstírala jsi, že jsi taková, jakou jsem tě chtěl mít, a přitom jsi plánovala útěk. Neuvědomuješ si ale, že tě odejít nenechám.

Možná jsi skvěle skrývala vzdor ve svých očích, ale teď už vím, že jsi spřádala vlastní plány. Zajímalo by mě, jaké sis v té škole našla kamarády. Jak tě zvládli ochránit ne před jedním, ale hned před dvěmaými muži. Ať už je to ale kdokoli, nestačí na to, aby tě ochránili přede mnou. Zaplatí za svá provinění... a ty zaplatíš za ta svá.

První kapitola

HAWKU, DRAHOUŠKU, TO JSI TY?“ ozve se z hloubi domu ženský hlas, když následuju Hawka do domu, zavírám za sebou dveře a snažím se ignorovat své bušící srdce a zpoceně dlaně.

Hawk už vchází do luxusně vyhlížející haly a ani se neobtěžuje ohlédnout, jestli jdu za ním.

„Co to má znamenat? Víš, že jsme by–“

Hawkova matka – *moje* matka – se zastaví, když mě uvidí, jak rozpačitě bloumám po foyer. Má na sobě černý kalhotový kostým s širokými kalhotami, je vy-laděná do nejmenšího detailu, a její vysoké podpatky klapou o dlažbu na podlaze.

„Aha, přivedl sis domů... holku,“ prohodí lakonicky s uštěpačným výrazem ve tváři, který říká dost jasně, co si o mně myslí. V jejích očích nevidím žádný zá-blesk poznání; nejsem si jistá, jestli si mě pamatuje z večírku, co se konal minulý měsíc.

Sjede pohledem dolů, prohlédne si moje džíny a ob-nošený top a obličej se jí zkříví znechucením. Nemá ani tolik slušnosti, aby svůj odpor ke mně skrývala.

„Jo, mami, tohle je Hadley. Je tu někde táta? Musíme si promluvit,“ řekne Hawk a odvede matčinu pozornost.

„Ano, jistě, zmiňoval ses o tom v telefonu.“ Matka mávne nad jeho slovy rukou. „Nechápu, o co tu jde.“

„Až přijde táta, řeknu ti to,“ odpoví Hawk. Začíná být podrážděný.

„Jsem tu, jsem tu,“ ozve se starší muž, scházející ze schodů. Zapíná si sako a vypadá, že se chystá někam na večer vyrazit.

Dorazí do foyer a prakticky mě ignoruje. Přistoupí ke své ženě a políbí ji na tvář. Když je vidím stát vedle sebe, dojde mi, že se *chystají* někam vyrazit. Na synovu návštěvu by se takhle nevyparádili.

Při pohledu na ně, jak tam spolu stojí, si vybavím těch několik detailů, co o nich vím a které jsem si zapsala do svého zápisníku – do *toho* zápisníku. Maria a Barton Davenportovi. Manželé jsou už jednatřicet let. Oba studovali na Pacific Prep společně s Wilbertem Warrenem, Lawrencem Ruthefordem a Frankem Hayesem. Nepovedlo se mi ale najít žádnou zmínku o tom, jestli byla jednou z jeho dívek měsíce, nebo jak se tomu tehdy říkalo. První zpráva o tom, že jsou pár, kterou jsem našla, byla až z doby, kdy spolu chodili na vysokou.

„Co to má znamenat?“ zeptá se otec Hawka.

Když si všimne, že *pořád* rozpačitě postávám u dveří, prohlédne si mě a jeho výraz je prázdný, nijak nedává najevo, co si o mně na první dobrou myslí.

„Kdo je to?“ zeptá se a otočí se ke svému synovi.

„Tohle je Hadley,“ zopakuje Hawk. „Pojďme se posadit, všechno vám vysvětlím.“

Barton s nespokojeně sevřenými rty doprovází svou manželku k pohovce. Váhám, jestli je mám následovat, ale Hawk mě sjede ledovým pohledem a škusne

hlavou, abych se pohnula. Neochotně odlepím nohy od podlahy, jdu za ním a oba se posadíme naproti... našim rodičům? *Bože, to zní divně.*

Hawk se usadí na nepohodlnou pohovku, nohy má doširoka roztažené a na to, jak trapný rozhovor se právě chystáme vést, působí až příliš uvolněně. Já mám úplně prkenná záda a sedím na okraji pohovky, připravená každou chvíli zdrhnout.

Otec téká očima mezi námi, zachmuřený, až mu na čele naskakují vrásky. „Myslím, že vím, o co jde.“ Jeho hlas zní vážně, zavrtí hlavou a zklamaně se na Hawka zamračí.

Obočí mi vyletí až do půlky čela, když zmateně přeskakuju pohledem z něj na Hawka a zpět. *Jak by mohl vědět, o co jde?*

Barton si zklamaně povzdychne. „Myslel jsem, že jsem tě vychoval líp, synu. Takovým skandálům, jako je tenhle, se chceme *vyhnout*.“ Se sevřenými rty pohlédne stranou na svoji ženu. „Marie, máš číslo na doktora Mitchella, že?“

Matka zalapá po dechu a rukou si zakryje ústa. V tu chvíli jsem naprosto zmatená. Upřímně řečeno, nemám ponětí, o čem se baví.

„Ach bože.“ Upřeně se mi zadívá na břicho a teprve pak manželovi odpoví. „Ano, jistěže mám. Hned mu zavolám. Může se o ten, ehm, problém, postarat.“

Co se to sakra děje? Co s tím má společného nějaký doktor?

„Jak je to dlouho?“ Její tón zní ostře a propichuje mě chladným pohledem.

„Já ne...“

„Ježíši, mami,“ vykřikne rozhořčeně Hawk, protože mu došlo, o čem jeho rodiče mluví. „Kurva, ona není těhotná.“

Oči musím mít velké jako talíře, když na všechny tři zírám, neschopna jediného slova. Hawk má zkřivenou tvář a vypadá, jako by se mu z té představy dělalo fyzicky zle.

Tak to jsme dva.

„No, když jsi ji nezouchnul, tak o co tady jde?“ dožaduje se otec vysvětlení.

„Do háje,“ zavrčí Hawk, předkloní se a prohrábne si rukou krátké světlé vlasy. „Je to sakra moje sestra.“

No, takhle jsem si situaci, kdy se dozvědí o své dávno ztracené dceři, zrovna nepředstavovala.

Nastane hrobové ticho. Rodiče nejprve zírají na Hawka a pak se zaměří na mě, až mě z toho začne svrbět kůže. Tahám se za lem trička a dívám se všude možně, jenom ne na ně.

„O čem to mluvíš?“ vyhrkne matka a kriticky si mě prohlíží.

Hawk si promne oči, než odpoví. „Hadley se letos zapsala na Pac. Od prvního dne jsem z ní cítil něco, co jsem nedovedl pojmenovat. Ty blonděaté vlasy, oči stejně neobvyklého odstínu, jako mám já... měl jsem pocit, jako bych ji znal.“

Tu část, kdy jsme se nenáviděli, nejspíš vynecháme.

„Nedokázal jsem se v tom zorientovat,“ pokračuje Hawk, „tak jsem nechal udělat testy DNA.“

Vytáhne ze zadní kapsy džínů listy papíru – je to zpráva, kterou dostal West z laboratoře. Ani jsem si neuvědomila, že ji dneska večer vzal s sebou. „Byla tam shoda.“

Rodiče nechápavě zírají na stránky, které Hawk položí na konferenční stůl, ale ani jeden se nenatáhne, aby je zvedl. Dívají se místo toho na zprávu z bezpečné vzdálenosti, jako by to byla bomba, co se chystá vybuchnout. *Což vlastně není až tak daleko od pravdy.*

„Co... já nechápu...“ Matce se zadrhne hlas a dál zírá na zlověstné listiny. „To musí být nějaký omyl.“

Jauvajs.

Hawk si povzdychne a vrhne po rodičích pohled, který jasně naznačuje, aby nechali těch keců.

„Našel jsem ty věci v trezoru ve vaší ložnici,“ přizná na rovinu a dá jim tak najevo, že na jejich zapírání neskočí. Předpokládám, že mluví o rodném listu a těch fotkách, co mi ukázal.

Otec se zamračí na Hawka a jeho pohled je teď oceľově chladný. „Víš, že v naší ložnici nemáš co pohledávat,“ vyštěkne.

To jako vážně? Tohle je teď to hlavní, co ho zajímá? Tohle jsou kurva jeho priority?

Hawk se na otce mlčky zadívá, ale já se plně soustředím na Marii, která na mě nepřestává zírat. Výraz v její tváři nedovedu rozluštit. Možná je to kombinace zmatku a pochyb.

Kriticky mě sjíždí pohledem. Vypadám naprosto stejně, jako když jsem prošla dveřmi, a tehdy jsem její vysoké nároky nesplňovala, takže silně pochybuju, že by na mně teď našla něco, co by se jí zamlouvalo.

„Fakt nemyslím, že je tohle teď ten zásadní problém,“ procedí Hawk mezi zuby. Jeho myšlenky se zjevně ubírají stejným směrem jako ty moje. „Jak to, že jste mi nikdy neřekli, že mám sestru? Dokonce dvojče?“ zeptá se.

Jeho otec – sakra, *náš* otec – se na mě od chvíle, kdy to Hawk propálil, ani jednou nepodíval. Jako kdyby se soustředil na předstírání toho, že tam vůbec nejsem.

„Co jsme ti měli říct?“ pokrčí Maria rameny a v jejím hlase zazní náznak obrany. „Jeden den tu byla a druhý den byla pryč. Hledali jsme ji všude, ale když

ji nikdo nedokázal najít, museli jsme se smířit s tím, že je pryč nadobro. Po všech těch letech jsme měli za to, že je mrtvá.“

Mluví o tom s takovou lhostejností! Kdybych byla citlivější, to, jak odtážitě se chová, by ve mně vyvolalo pocit, jako by mi vyrvala srdce z hrudi a rozdupala ho na kaši. Dítě, co bylo zvyklé plakat pro svoji dávno ztracenou rodinu, by se teď zmítalo vzlykající na podlaze, ale já se naštěstí naučila svoje srdce zatvrdit. Pečlivě jsem ho omotala ostnatým drátem a schovala za špičatým plotem, kam se k němu nikdo nedostane.

Hawk přitiskne stehno k mému v tichém aktu útěchy, ale nemusel se s tím zatěžovat. Kromě svírání v hrudi při jejích krutých, bezcitných slovech necítím nic. Dětsví v domku s bílým plotem, s usměvavými rodiči, co mě objímali a zbožňovali, bylo jen fantazií. Něčím, o čem jsem snila za temných nocí, abych zahнала demony. Už dlouho jsem věděla, že to nikdy mojí realitou nebude.

Otce jsem zatím neodhadla, ale matka je zjevně lstivá potvora, které záleží jenom na vlastních zájmech. Její slova mi ale zní jako naprostá pitomost. Zmizí dítě z bohaté rodiny a nikdo se na nic neptá? Neproběhne žádné vyšetřování? Pátrala jsem po tom a *vím*, že nikdy nekontaktovali policii. Nikdy nic nenahlásili a neproběhlo žádné oficiální pátrání.

Ať už se tu děje cokoli – a je kurva jasné, že to, co se děje, je vážně něco hodně divného – ona a její muž jsou v tom namočení až po uši. O tom, co se se mnou stalo, vědí sakra daleko víc, než jsou ochotní přiznat.

Barton se podívá na hodinky a kolem očí a úst se mu stahují vrásky. „Poslyš, už musíme jít,“ řekne a podívá se na Hawka. „Domluvíme schůzku pro to,

ehm, děvče,“ ani nedokáže vyslovit moje jméno, „aby se v týdnu sešla s naším doktorem. Chci, aby udělal další test DNA. Až dostaneme výsledky, můžeme si promluvit znovu.“

Aniž by si počkal na odpověď, vstane a natáhne ruku ke své ženě, aby jí pomohl vstát. Naposledy kývne na Hawka, mě přitom pořád ignoruje, a vyprovodí manželku z místnosti.

„Tak jdeme,“ zavrčí Hawk, jakmile zůstaneme o samotě. Také nečeká na mou odpověď, postaví se a zamíří ke dveřím. Spěchám za ním, protože jsem si kurva jistá, že v tomhle domě nechci zůstat sama, ani s nikým z nich.

„No, jsem fakt ráda, že jsi mě k tomu přemluvil,“ vyhrknu, jakmile za sebou zabouchnu vchodové dveře. Hawk se na mě nechápavě zadívá a kráčí směrem k autu. Následuju ho a usadím se na sedadlo spolujezdce. Mlčky tam sedíme a přes čelní sklo zíráme na luxusní sídlo. V hale a předním pokoji svítí světla, osvětlující kruhovou příjezdovou cestu vysypanou šterkem a pečlivě zastřižené keře lemující zahradu.

„Vědí víc, než dávají najevo,“ sykne Hawk. Nastartuje, zařadí rychlost a odjíždíme pryč od domu.

Brána sídla se otevírá a Hawk opakovaně svírá prsty kolem volantů. Cítím, jak z něj vyzařuje napětí. Řítí se s vozem temnou uličkou, vinoucí se podél útesu směrem ke škole.

Čekám, až se uklidní, a tupě zírám z okénka na noční oblohu, zatímco on v sobě dusí emoce.

„Kurva, nemůžu jim věřit,“ vyhrkne nakonec a vytrhne mě z myšlenek. Obrátím se k němu. „Nedokázal se na tebe ani podívat a máma se chovala jako na prostá mrcha.“ Potřese hlavou a zamračí se přes sklo na tmavou silnici před sebou. „Vůbec je nepoznávám.

Nemůžu přijít na to, jestli byli vždycky takhle chladní a sobečtí a já to jenom nikdy neviděl, nebo jsem si celou tu dobu něco nalhával.“

„To mě mrzí. Sorry.“

Hawk otočí hlavu a podívá se na mě se svraštělým obočím.

„Za co se *ty* omlouváš?“

Pokřčím rameny. „Musí být pěkně na hovno uvědomit si, že tvoji rodiče nejsou takoví, za jaké jsi je pokládal. Tím chci říct, měli by pro tebe přece být vzorem, ne? Lidmi, ke kterým se obracíš o pomoc a o radu. Nedovedu si představit, že bych o cokoli žádala někoho z těch lidí, co jsem dneska poznala.“

„Jo, jasně, ale ty jsi musela vyrůstat bez rodičů.“ Neříká to nijak zle, spíš jako by nechápal, proč ho lituju, když jsem podle něj dostala ty horší karty.

„To sice jo, ale když jsi něco nikdy neměl, nepostrádáš to,“ odpovím mu upřímně. Jasně, vždycky mě zajímalo, kdo byli a co se stalo. Ovšem po dnešním setkání jsem upřímně ráda, že v mém životě nefigurovali. Nemůžou mě zklamat nebo zradit, protože jsem s nimi nevyrůstala a nikdy mi jiné stránky svých osobností neukázali.

Cestou zpět do kampusu píšu Beckovi zprávu, aby se s námi sešel u kluků v bytě. Jakmile jsme všichni pohromadě, Hawk vyličí průběh celého – nepříliš radostného – večera. Všichni jsou z přístupu našich rodičů naštvaní, ale nikdo nevypadá překvapeně. Shodneme se však na tom, že musí vědět víc, než dávají najevo.

V úterý mě Hawk zaveze na nějakou nóbl soukromou kliniku, kde mi doktor udělá stěr z vnitřní strany

tváře a vezme mi krev. Netrvá to ani půl hodiny, než jsme zase venku, a vzhledem k tomu, že výsledek testů všechno změnil, cítím z toho zvláštní rozčarování.

Mám stále spoustu výhrad, a když jsem teď rodiče poznala, jsem ještě víc na pochybách, jestli se do tohoto světa ponořit hlouběji. Vážně tak záleží na odpovědích na otázky ohledně mé minulosti? Co to změnil? Vůbec nic. Ve skutečnosti na tom, jak jsem skončila v životě, který mám, nezáleží. Jsem tu, přežívám a dělám, co je v mých silách.

Každopádně ve chvíli, kdy jim Hawk prozradil pravdu, už jsem se ohledně tohle praštěného plánu nemohla rozhodovat. Jasně, pořád jsem ještě mohla utéct. Nezasťírám, že mě tahle myšlenka několikrát denně napadne. Ale pokaždé, když si představím, že jsem někde jinde, že žiju život bez Emilie, bez kluků, nebo dokonce bez Hawka – *jo, vím, těžko uvěřit, že na to vůbec myslím* – ucítím zvláštní sevření v hrudi a uvědomím si, že utéct není tak snadné. Mezi kluky a mnou je nějaké spojení. Neumím to vysvětlit, ale nějak nás to k sobě táhne. Je to síla, se kterou nelze bojovat, a upřímně, ani to dělat nechci. Bojovat mě už nebaví. Bojovat o svůj život, o svobodu, o to, abych byla šťastná. Chci jenom žít. Užívat si pohodové chvíle s Beckem, čerpat sílu z Masonovy přítomnosti a vychutnávat si Westův klid. Nevím, jak to dopadne s Camem, ale musím mu pomoci, aby znovu našel v životě světlo. Potřebuju vidět jeho lehký, bezstarostný úsměv, ujistit se, že jsem ho úplně nezničila.

Takže ne. Útěk se sice může zdát jako snadné řešení, ale nevyřešil by nic.

Po odchodu z kliniky strávím pár následujících dnů v napětí a čekám na telefonát, který mi obrátí život vzhůru nohama. Víím už, jak testy dopadnou. Je to jen

poslední potvrzení, které Davenportovi potřebují, než budou s celou věcí pokračovat – ačkoli nemám tušení, co bude následovat. Silně pochybuju, že se hned pustíme do rodinných večerí a budeme společně jezdit na dovolenou.

„Chceš si promluvit o tom, jak to proběhlo s tvými rodiči?“ zeptá se Beck během našeho čtvrtetního sezení. Ležíme na pohovce, což je naše obvyklá poloha, ve které trávíme tuhle hodinu každý týden.

„Ani ne,“ zamručím.

Obejme mě potetovanou paží a já se opřu o jeho hrud’.

„Jaké to bylo, když ses poprvé setkal se svým tátou?“ ptám se.

„No, když jsem ho viděl poprvé, byl jsem ještě dítě – bylo to potom, co jsme se s mámou odstěhovali z Black Creek – ale hned, jak jsem ho spatřil, věděl jsem, že žádnou otcovskou figurou nikdy nebude. Ani se nezdržel dost dlouho, aby se mohl aspoň pokusit mě poznat.

Většina dětí, se kterými jsem vyrůstal, neměla otce. Byli buď mrtví, nebo zavření v base, a když ne to, tak byli zapletení do nějakého gangu. Ten pro ně byl vždycky přednější než vlastní děti, takže jsem nikdy neměl pocit, že bych o něco přicházel.

Když se objevil vloni, bylo bolestně jasné, že mě pokládá jen za nějakého pěšáka. Za někoho, kým může manipulovat a donutit ho, aby plnil jeho příkazy. A přesně to se stalo. Potom, co jsem vyrostl v Black Creek, po vši té mizérii, co jsem tam viděl, jsem si myslel, že zvládnou všechno, co by mohl chtít na oplátku. Naivně jsem si myslel, že ať už po mně bude chtít cokoli, bude to stát za to.“ Sklesle si povzdychne. „Ale všechno se úplně posralo.“

Jo, o tom bych mohla vyprávět.

„Co po tobě chce?“

Na chvíli mezi námi zavládne tíživé ticho.

„Tím si ještě nejsem jistý.“ Hlas má napjatý a pevnější než předtím.

Pohlédnu na něj skrz řasy a všimnu si jeho hluboce zamračeného výrazu. Mechově zelené oči mi připadají matnější, než když jsem sem přišla. Je možné, že je nervózní z nevědomosti, co od něj bude chtít. Ostatně jak by ne, když ví, co jeho otec dělá – ale jestli je to tak, proč mám pocit, že mi lže?

„Možná tě jen využívá, aby mohl vyhrožovat Westovi,“ nadhodím. Snažím se nad tím přemýšlet, přijít na to, k čemu by mohl být Beck společnosti užitečný. Upřímně, to, že ho využijí jako nástroj pro vydírání ostatních, je ta nejlepší možná varianta, ale obávám se, že budou chtít využít znalosti, které získal studiem, aby analyzoval lidi a zjišťoval, co je stimuluje. V takovém případě by ho mohli chtít nějak zapojit do práce s novými rekruť. Víím, že je Beck drsný chlapík a v mládí zažil a provedl dost hrozných věcí, ale nevím, jak by se – on i všichni ostatní – zvládl vyrovnat s faktem, že jejich rodiče nenabízejí jen žoldáky k pronájmu. Ve skutečnosti je trénují prakticky od narození a dbají na to, aby z každého takového dítěte vyrostl neporazitelný stroj. Některé z nich ztratí lidskost až natolik, že svoje cíle ani jako lidské bytosti nevnímají.

„Jo, možná.“ Z beznaděje v jeho hlase se v mém nitru probouzí neklid, zesilující pocit, že přede mnou něco tají. Pocítím o něj obavy. Kdyby byl Beck přinucený vymýšlet nové kreativní způsoby, jak ty děti odlidšťovat nebo rozlišit slabé od silných, nejspíš by sám se sebou nedokázal žít.

Odkašle si a změnil téma. „Jak to jde mezi tebou a Hawkem?“

Změnu tématu vítám, i když bych ráda věděla, co přede mnou skrývá. Důvěřuju Beckovi natolik, že vím, že mi o tom řekne, až na to bude připravený.

„Myslím, že dobře.“ Pokrčím rameny. „Nepřijde mi, že by mě nenáviděl, což je nejspíš výhra. Ale pořád je to mezi námi takové divné. Ani jeden nevíme, jak se k sobě chovat, aniž bychom si navzájem nešli po krku.“

Tiše se zasměje. „Časem to bude lepší. Aspoň se snaží.“

„To jo, ale pořád je to po většinu času kretén. Zvlášť když není po jeho. Vážně nechápu, jak mohlo Westa napadnout, že jsme příbuzní. Nejsem ani zdaleka tak vzteklá jako on.“

V hrudi mu znovu zaduní smích.

„Vysvětlila sis s nimi všemi toho Valentýna?“

„Jo, myslím, že jo. West a Mason mi vysvětlili, že s tím, co Bianca provedla, neměl nikdo z nich nic společného. A teď, když jsem měla čas o tom přemýšlet, mi došlo, že Cam byl tak zaměstnaný sebeobviňováním, že není moc pravděpodobné, že by udělal něco, aby mi ublížil nebo mě naštvál. Byla jsem blbá, když jsem Biance věřila. Byla jsem prostě...“

„Po tom všem, co sis s nimi zažila, se dá pochopit, že sis nebyla jistá, čemu věřit. Hlavní je, že jste si to všechno vysvětlili.“

„To jo, ale pořád si nejsem úplně jistá, jestli jim můžu věřit tak moc. Řídíme se slepě jejich plánem, ale co když se nám to vymstí? Co když se to obrátí proti mně?“

„Bohužel, oni o svých rodičích vědí víc než my, takže nevidím jinou možnost než zatím naslouchat

jejich radám,“ opáčí Beck a vysloví tak nahlas svoje vlastní myšlenky. „Myslím, že se nemáš čeho bát. Hawk se k tobě poslední dobou chová jinak. A pokud jde o ostatní kluky, no... to, jak se na tebe dívají... nechápu, jak je možné, že si toho ještě nikdo ve škole nevšiml.“

„Čeho?“ ptám se zmateně. Všichni čtyři princové mě vždycky bedlivě sledovali, ale oni věčně monitorují svoje okolí a neustále pozorují dění kolem sebe.

„Jejich citů k tobě.“

Říká to, jako by to byla samozřejmost. Něco, co bych měla dávno vědět. Jasně, vím, že mě Mason a West mají rádi, ale neřekla bych, že na tom, jak se na mě dívají, je něco, čeho by si měli ostatní všimnout. Pokud jde o Cama... no, nemůžu popřít, že zrudnu, když na sobě cítím jeho pohled, nebo jak se mi zrychlí tep, když je poblíž mě. Bez ohledu na to, jak moje tělo fyzicky reaguje, jsme jenom kamarádi. Po tom všem, čím jsme si my dva prošli, si nedovedu představit, jak bychom mohli být něco víc.

„Neplácej blbosti,“ zabručím a nadzdvihnu se na lokti, abych se na něj zamračila.

„Neplácám,“ trvá na svém a zlehka se zasměje, jako by nechápal, jak je možné, že nevidím to, co vidí on. „Mně to bylo jasné hned ten první den, kdy jsem je s tebou viděl, když jsi měla panický záchvat. Jasně, byli vyděšení, ale měli o tebe doopravdy strach. Mason dokonce odmítal odejít, dokud jsem mu neslíbil, že budeš v pořádku.“

No, když tohle poslouchám, nemůžu říct, že by se mi sentimentálně nerozbušilo srdíčko.

„A Cam je odhodlaný udělat cokoli, aby ti to vynahradil. Podle jeho neochvějného pohledu té noci, co nás našli na té mýtině, je to víc než zřejmé.“

„To ale ještě neznamená, že ke mně něco cítí,“ namítnu.

„To možná ne,“ přitaká. „Ale to, že řekl, že skončil s tou tradicí, a využil Biancu, aby tě provokovala, to ano.“

Přemýšlím o jeho slovech a nejsem si jistá, co si o nich myslet. „Nic z toho ovšem neznamená, že jsou důvěryhodní.“

„To ne,“ souhlasí ochotně. „Pomohli nám ale zbavit se mrtvoly, takže si možná zaslouží, abychom jim dali šanci.“

Hmmm, možná.

Druhá kapitola

Cam

ZŮSTAŇ TU, DOKUD SE NEVRÁTÍME,“ nařídí Hawk svým obvyklým nesmlouvavým tónem. Člověk by si myslel, že mu už došlo, že se takhle s Hadley zacházet nedá. Jakmile to vypustí z úst, napřímí se a zamračí se na něj.

„Není to tak, že bys mi právě něco *přikázal*, že?“ odsekne a v očích se jí zableskne vzdor.

Je tak ukrutně sexy, když plive oheň a je připravená bojovat. Zvykl jsem si, že se před námi lidé krčí a jsou ochotní podřídít se každému našemu rozmaru, ale Hadley si nenechá nic líbit. Naše moc nebo vliv jí byly vždycky úplně ukradené.

Souhlasil jsem, že budeme kamarádi – takže by mi fakt nemělo stát péro, když sleduju, jak vzdoruje Hawkovi – ale *do hajzlu* s tím. Kamarádi? Nemám ani páru, jak se kamarádit s holkou, a Hadley a já nemůžeme být jenom kamarádi. Ne, když se k ní můj pták snaží dostat pokaždé, když jsme ve stejné místnosti.

Nikdy dřív na mě ničí přítomnost takhle nepůsobila. Kdykoli je nablízku, celé moje tělo ožije. Kůže se mi

rozpaluje a péro se staví do pozoru; očividně nechápe, že je tahle holka tabu. Můj mozek ale není s tělem na stejné vlně. Nevím, jak se k ní mám chovat. Koketní laškování, co mezi námi probíhalo předtím, je nadobro pryč; místo toho vedeme trapné rozhovory a ani jeden z nás neví, jak reagovat. Je to zatraceně vyčerpávající.

„Nejsem žádná zasraná blbka,“ vyhrkne Hadley a přitáhne mou pozornost zpět ke své hádce s Hawkem. „Po tom, co se stalo, nemám rozhodně v plánu potloukat se po lese, ale ve *svém* pokoji jsem naprosto v bezpečí.“

Hawkovi dneska volal táta. Všichni rodiče se prý dožadují společné schůzky s námi. Předpokládáme, že už dorazily výsledky testů Hadleyiny DNA a chtějí probrat, co to znamená pro ně a pro naši vládu nad školou.

Všech nás pět relaxovalo v bytě; Hadley hrála s Masonem videohru a já je sledoval – tedy *ji* – a West něco dělal na notebooku, než musel Hawk otevřít tu svojí prořízlou hubu a vyvolat tuhle hádku. Zdá se, že by ji nejradši uškrtil, když na ní vrhne pohled, ze kterého by se většina studentů pochcala hrůzou a udělala by cokoli, jen aby na ně přestal takhle zírat.

Ježíši, to se k sobě musí sourozenci chovat tak agresivně? Od chvíle, kdy zjistili, že jsou dvojčata, je jediný rozdíl v jejich chování v tom, že se Hawk už nechová jako čurák z nenávisti, ale pořád na sebe vyjíždějí, jako by si chtěli utrhnout hlavy.

„Máš pokoj v přízemí,“ namítne Hawk. „Může se tam kdokoli vloupat.“

Hadley podrážděně zvedne ruce. „Jsem si naprosto jistá, že vrazi umí chodit po schodech,“ zavrčí. Její odpověď přiměje Masona, aby se pokusil nenápad-

ně přejet rukou přes ústa a skrýt za svou velkou dlaní smích. Ta holka má na všechno odpověď.

„Můžeš pozvat Becka. Až se vrátíme, budete tu oba,“ navrhnou a vysloužím si tím Westův nevrlý pohled.

Oba sourozenci se na mě obrátí. Hadley se tváří zamýšleně, ale pak se lišácky usměje.

„Dobrý nápad,“ souhlasí až příliš ochotně a Hawk se na ni podezřívavě zadívá. Nejspíš se snaží zjistit, co má za lubem.

Pravděpodobně myslí na to, že by si to s Beckem rozdala v Hawkově posteli, aby ho naštvála. *Sakra, proč mi při té představě cuká v peru?*

Odpoledne nás vyzvedne auto s řidičem a odveze nás do města do moderní kancelářské budovy, kde sídlí firma našich rodičů. Naše rodiny vlastní mnoho nemovitostí po celé Kalifornii, ale tady mají základnu. Tahle budova je centrem společnosti Nocturnal Enterprises.

O hodinu později vystupujeme z auta a míříme do budovy. Otevřeme skleněné dveře do rozlehlé, prakticky prázdné vstupní haly. Budova má čtyřicet pater, je vysoká a elegantní, celá ze skla, které odráží zapadající slunce a vrhá odlesky, co mě pálí do očí.

Kromě člena bezpečnostní služby, který hlídá vchod – a ani nehne brvou, když kolem něj procházíme – a několika žen u recepcce je foyer prázdné. Přejdeme k výtahům. Nikdo nás nezastaví, nikdo nám nic neřekne. Všichni tu vědí, kdo jsme, i když sem nechodíme moc často.

Mlčíme – nikdy nevíte, kdo by vás mohl poslouchat – a dveře výtahu do sedmatřicátého patra se záhy ote-

vřou. Naši rodiče budovu skoro kompletně pronajímají, až na tři nejvyšší patra. Vše od sedmatřicátého patra nahoru patří vše Nocturnal Enterprises. Kolik z toho tvoří Nocturnal Mercenaries, tím si nejsem jistý.

„Vítejte, chlapci,“ pozdraví nás recepční a v tónu jejího hlasu zazní svůdné mručení. Vlní boky, lascivně si olizuje rty a očima se zorníčkami rozšířenými touhou přejíždí mezi námi čtyřmi. Při jakékoli jiné návštěvě bych ji ojel, ale teď se mi péro ani nepohne. Je frustrující, že v něm nějakou reakci vyvolává jen jedna ohnivá blondýnka, na kterou tímhle směrem nemám ani pomyslet.

Ne že bych se nesnažil. Jenže bez ohledu na to, kolikrát si řeknu, že se k Hadley nemůžu přiblížit a že jsem to posral tak, že bych měl být vděčný, že se se mnou vůbec baví, můj pták to prostě nepochopí. A moje srdce taky ne, podle toho, jak zrychlí tlukot, kdykoli je poblíž. Nedokážu být v její blízkosti, ale přesto se toho nemůžu vzdát. Nejspíš jsem masochista.

Recepční nás doprovází k velké zasedací místnosti. „Můžu někomu z vás nabídnout něco k pití? Vaši rodiče by tu měli být každou chvíli.“

„Ne, díky,“ odpoví stručně Hawk, a když vstupujeme do místnosti, pomalu se na ni ani nepodívá.

Přikývne a otočí se k odchodu, ale předtím ještě na každého z nás vrhne poslední toužebný pohled.

„Kdybyste cokoli potřebovali, dejte mi vědět.“ Když řekne *cokoli*, hlas jí ztichne a prstem mi přejede po paži. Pak vyjde z místnosti a nechá nás o samotě.

Zamračím se a ruku si otřu, jako bych z jejího dotyku chytil nějakou nemoc nebo něco takového. Mason se ušklíbne, zavrtí nad mým počínáním hlavou a následuje Hawka ke stolu.

Všichni čtyři se posadíme po jedné straně dlouhého skleněného stolu a díváme se z oken, sahajících od podlahy až ke stropu. Je odtud nádherný výhled na panorama města. Čekáme sotva minutu, než dovnitř vstoupí naši rodiče – Maria a Barton Davenportovi, Theresa a Frank Hayesovi, Wilbert Warren a samozřejmě i můj milovaný tatíček. Westova máma je bůhví kde a předstírá, že nemá ani syna, ani nevěrného manžela, a já svoji mámu vlastně nikdy nepoznal. Byla to jenom dárkyně vajíček.

Tátovi sotva pohlédnu do očí, když vchází do místnosti, a jemu je to to úplně fuk. Mám co dělat, abych se udržel, neskočil přes stůl a toho sráče na místě nezavraždil. Hawk mě důrazně varoval, ať neudělám nějakou pitomost. Potřebujeme využít moment překvapení, pokud ho máme dostat. Neví o tom, ale už teď je mrtvý, i kdybych ho měl zabít vlastníma rukama. Nikdy pro mě nebyl otcem. Není mezi námi žádná láska, a i kdyby byla, nevyvážila by jeho činy. To, co provedl Hadley, je naprosto zvrácené a je jasné, že ví, kde celé ty roky byla.

Podle toho, co říkal Hawk, jeho rodiče taky něco vědí, ale nemůžeme si být jistí, jestli byli zapleteni do toho, co se stalo, nebo jenom kryjí důvod jejího zmizení. Ať už je to, jak chce, všech šest našich rodičů je setsakra podezřelých.

Když se všichni usadí na protější stranu velkého konferenčního stolu, nemůžu od otce odtrhnout oči. Působí tak normálně. Jo, vyzařuje z něj dusivá arogance, ale nevypadá jako někdo, kdo by se zapletl do únosu a zneužívání malé holčičky. Neměl by vysílat nějaký signál, že je úchylák?

„Musíme probrat nový vývoj událostí ohledně Elizabeth,“ přeruší moje myšlenky hlas Hawkova táty.

Zní to divně, když slyším, jak jí říká Elizabeth, a já si to jméno opakuju v hlavě. *No, neumím si představit, že bych jí tak říkal.* Když jsem byl v ní až po koule, byla to Hadley. A Hadley to pro mě vždycky bude.

„Předpokládám, že jste dostali výsledky testů DNA?“ zeptá se Hawk.

„Dostali. A je to ta, za kterou jste ji považovali.“

Samozřejmě. Kdo jiný by to kurva mohl být? Měli jsme vlastní výsledky testů DNA, ale to jim pochopitelně nestačilo.

„Co se jí stalo? Kde celou tu dobu byla?“ ptá se Hawk a upřeně sleduje svého otce.

„Zjišťujeme to.“

To mi zrovna moc úlevy nepřináší.

„Co si pod tím mám představit? Jak vůbec zmizela?“ vyhrkne Hawk, kterého jako obvykle ovládne vztek. Otec se zamračí; tón synova hlasu se mu vůbec nezamlouvá.

„Pozor na pusu,“ zavrčí varovně Barton.

Všichni ostatní nás pozorně sledují a v jejich tvářích nejsou jakékoli emoce. Nedovedu se udržet, abych několikrát nezabloudil pohledem směrem k otci a nesnažil se zachytit sebemenší náznak toho, že je v tom namočený. *Musí přece být, ne?*

„Jak ti už minule řekla tvoje matka, prostě zmizela.“

„Jak?“ Hawkův hlas se pohybuje na tenkém ledě, ale těžko mu to mít za zlé. Všichni netrpělivě čekáme na odpovědi – a on a Hadley nejvíc.

„Měli jsme večírek a vy dva jste byli nahoře ve svém pokoji. Chuva vás uložila do postele a tvrdila, že po celou noc nic neslyšela. Ráno, když vás šla vzbudit, byla Elizabeth pryč.“ Nenuceně pokrčí rameny, jako by tahle událost pro něj a pro jeho rodinu nebyla vlastně žádná velká tragédie. „Vyslechli jsme

všechny, kdo byli na tom večírku, ale nikdo neviděl ani neslyšel nic podezřelého. Když jsme nedokázali najít jedinou stopu, museli jsme se smířit s tím, že je pryč.“

A to jako bylo všechno? Položili pár zasraných otázek a pak se na to prostě vybodli? Co je to kurva za lidi?

Musím se kousnout do jazyka, abych neřekl nahlas, co si myslím. Koutkem oka zahlédnu, jak je Mason napjatý a stejně rozzuřený jako já, když poslouchá, jak Barton plácá ty kraviny.

„To vás nenapadlo nahlásit to na policii?“ zeptá se Hawk.

„Víš, že jsme to nemohli udělat, když děláme takovou práci,“ odsekne Westův otec.

Pochopitelně. K úřadům se informace o vašem malém žoldáckém podniku dostat nesmí. To je mnohem důležitější než najít ztracenou dceru. *Všichni jsou to zasraní magoři.*

„Najali jsme si soukromého detektiva,“ opáčí Barton, jako by to měla být nějaká náhrada za to, že nevolali policii. „Ten ale nikdy nenašel žádné stopy.“

Je zřejmé, že pro ně Hadley nic neznamenal. Nestála jim za to, aby do vypátrání po ní investovali čas a peníze, a je jasné i to, že je vůbec nezajímá, kde byla a co prožila za posledních patnáct let.

„Důležitější je, co uděláme teď, když se objevila,“ promluví Maria Davenportová a nezní ani trochu úlevně, že má dceru zpět. Zní to spíš, jako by tahle novina – návrat její ztracené dcery – byl nepříjemná komplikace.

„Co tím myslíte?“ ptám se a snažím se, aby můj hlas nebyl příliš ostrý.

„Potřebujeme, abyste se na ni zaměřili a zjistili o ní co nejvíc.“

„Její minulost jsme už prověřovali,“ odvětlí Hawk. „Byla v pěstounské péči a získala stipendium na Pac. Je to jedna z nejprestižnějších škol v zemi, takže je dost s podivem, že se sem dostala.“

„Je dobré vědět, že jsi tak iniciativní, synu,“ řekne Barton a v očích se mu hrdě zaleskne. „Lawrence to už potvrdil, ale přesto musíme být opatrní. Zvlášť teď.“

No, to je kurevsky podezřelé, že její minulost potvrdil můj táta. A co sakra myslí tím „zvlášť teď“?

„Dobře, budeme ji sledovat,“ opáčí Hawk a nezní to moc ochotně. Všechno je to jenom naoko. Ale hraje nám to do karet.

„Taky jsme od nespokojených rodičů slyšeli, že jste si minulý měsíc odmítli vybrat dívku,“ vloží se do hovoru Masonův otec, a když tohle téma nadhodí, tváří se dost naštvaně. „Co se to tam sakra děje?“ ptá se tak ostrým tónem, až se Mason na židli napřímí.

Tenhle chlap se na svém synovi zatraceně hnusně podepsal. Mason se to snaží ze všech sil skrývat, ale nemůže být pochyb, že mu otec dělal ze života pořádné peklo.

„Když jsme se dozvěděli o Ha... Elizabeth, rozhodli jsme se, že je načase změnit tradici,“ vysvětluje Hawk ležérně, jako by o nic nešlo.

„Vážně?“ Ve Frankově hlase je znát varovné zavrčení. „Neměli jste to nejdřív probat s námi?“

Hawk zatne čelist. „Mysleli jsme, že chcete, abychom vám dokázali, že dovedeme školu ovládat.“

„Frank tím chce říct,“ přeruší ho Barton, „že nechápeme vaše rozhodnutí zrušit tradici, která funguje už po generace.“

„Holky z maturitního ročníku kvůli tomu začaly být moc namyšlené. Založily si klub a to vedlo k tomu, že se hůř ovládaly. Napadlo mě, že změnit tradici a ne-

chat Elizabeth, aby převzala kontrolu nad dívkami, by mohl být dobrý způsob, jak si ověřit, jestli je vhodná pro roli Davenportové.“

Naši rodiče mlčky přemýšlejí o Hawkově návrhu.

„To je zajímavý nápad,“ pronese nakonec Barton. „Každopádně zatím se držíme tradice. Uvidíme, jak se Elizabeth vypořádá s tím, že je Davenportová, a pak se rozhodneme.“

„Elizabeth by se měla do tradice také zapojit,“ ozve se Maria. „Bude dobré vidět, jak si s těmi supy poradí. Je dost hezká. Mohli bychom z toho vytěžit nějaké užitečné kontakty.“

Co to má sakra být? Ta ženská vidí vlastní dceru jen jako prostředek k vyjednávání?

Vzduch se naplnil napětím. Nikomu z nás se nezamlouvá představa, že by se Hadley zapojila do tradice. Letmo pohlédnu na otce; má přimhouřené oči a pevně zaťatou čelist. Ne, taky z toho nápadu není nadšený. Zajímalo by mě, co by řekl na to, kdyby věděl, že ji tři z nás šukali – vlastně čtyři, když do toho zahrnu i Becka, což předpokládám můžu. Ale neřeknu mu to. Je dost velký despota na to, aby udělal nějakou šílenost, kdyby se o tom dozvěděl. Něco, co by Hadley vystavilo ještě většímu nebezpečí.

„Ano, to je dobrý nápad,“ souhlasí Barton. Ani jeden z nich nedbá na to, že kupčí s vlastní dcerou a předhazují ji maturantům. Proč? Smyslem té tradice je, aby další generace mužských dědiců dokázala svým rodičům, že jsou jednoho dne schopni řídit multimilionový konglomerát. Jasně, rodiny z celé země přihlašují svoje děti na Pac Prep v naději, že se s námi spřátelí – nebo i něco víc – a získají tak výhody při obchodování s našimi rodiči. Ale co tím skutečně dosáhnou? Mají na výběr spoustu firem, se kterými mohou obchodovat.

Je to jen o kontrole? O tom, aby vypadali důležitější, než opravdu jsou?

Nikdo z nás nemůže protestovat nebo se vyjadřovat k zapojení Hadley do téhle tradice, protože by to zbytečně vzbudilo podezření, že nám na ní záleží víc, než dáváme najevo. Místo toho jsme nuceni přikyvovat a souhlasit s jejich idiotským nápadem.

Hlava mi nebere, jak by to mělo fungovat. S Hadley sice nechodím, ale pořád mi leží v hlavě. Představa, že bych strčil ptáka do nějaké jiné holky, je mi odporaná. Je to sice už kurevsky dlouho, co jsem si nezašukal, ale při představě nějaké holky, kterou bych měl jistou, se mi péro ani nehne. To jediné, co chce – co chci já – je Hadley, a kdybych se měl dívat na nějakého kretěna ze školy, jak ji objímá a chová se, jako by mu patřila, asi bych z toho zešlel.

„Dobře, když jsme to už vyřešili, pojďme k velikonocním prázdninám. Vy čtyři je strávíte ve firmě, budete sledovat, co děláme, a učit se, jak to tady chodí. Také se od vás očekává, že se zúčastníte našeho ‚Dne otevřených dveří‘, abyste si mohli udělat představu o kvalitě našich rekrutů. A pak, až dokončíte studium, začnete přebírat některé méně důležité povinnosti.“

„A co Beck?“ zeptá se West napjatě. „Jaký je jeho úkol?“

„O něj se nestarej,“ odbude ho Wilbert. „Ten už svoji práci dělá.“

Hmm. Tak to jsme nevěděli. Co pro ně sakra dělá? Možná bylo načase si s ním trochu promluvit, když má nějaké tajemství. Přijali jsme ho mezi sebe, protože je to Westův bratr, a navíc chodí s Hadley. A o Vánocích opravdu *vypadal* šokovaný a vyděšený, když zjistil, co dělají naši rodiče, ale co o něm kurva vlastně víme? Obvykle by si West někoho nového v našich

životech důkladně prověřil. Když jde ale o jeho bratra, strčil hlavu do písku a předstírá, že neexistuje. No, s tím je teď konec. Jestli je jeho bratr nějak namočený do těch věcí, co dělají naši rodiče, musíme vědět, na či je straně. A pokud není na té naší, potáhne do hajzlu.

Zdá se, že rodiče probrali všechno, co potřebovali, a vstávají od stolu.

„A ještě jedna věc,“ pronese Barton. „Dnes večer oznámíme Elizabeth, že se vrací domů. Očekáváme, že tam všichni budete. Dejte jí to vědět.“

Ani nečekají na odpověď a všech šest opustí místnost. Jakmile zůstaneme sami, vyměníme si významné pohledy.

„Tady ne,“ přikáže tiše Hawk, když otevřu ústa, abych promluvil. Přikývnu. Zasedačku opouštíme mlčky, nikdo z nás neřekne ani slovo, když vycházíme z budovy, nasedáme do auta a vracíme se do kampusu.

„To ne!“ vykřiknu a zamávám rukama do vzduchu ve chvíli, kdy už jsme zpátky v kampusu a sledujeme odjíždějící auto. „Já jí to neřeknu.“ V žádném případě nechci být ten, kdo jí oznámí, že si nejen West s Masonem musí dál každý měsíc vybírat holky, ale že si i ona musí vybrat nějakého kluka.

„Já taky ne,“ ozvou se unisono West a Mason a Hawk se na nás všechny zamračí.

„Já jí to kurva taky neřeknu,“ opáčí. „Urvala by mi koule. U vás má alespoň zájem na tom, aby vám zůstaly.“

„Sorry, kámo,“ pokrčím rameny. „Je to na tobě.“

Sevře rty, zamumlá něco o tom, že „já ne“ je pěkně debilní způsob, jak o něčem rozhodovat, a oddusá směrem ke kolegům. Zasmál bych se, ale jsem si dost jistý, že jde na svůj vlastní funus.

Tetí kapitola

HADLEY, CO TO MÁ SAKRA ZNAMENAT?“ vyštěkne Hawk. *Skvělé, našel mě.* Teď na mě může řvát osobně, ne jen přes esemesky.

Od té doby, co se vrátili, jsem dostala spoustu našťvaných zpráv, když zjistil, že nejsem v jejich bytě, kde mi *nařídil* zůstat. *Jo, tohle přece nemohlo nikdy klapnout.*

„Uklidni se, frajere.“ Zúží oči do výhružných štěrbin a já musím potlačit smích. „Celou dobu jsem tady. Vidíš?“ Mávnu rukou kolem sebe. „Úplně v pohodě.“

Ten zasranej vznětlivej kretén. Šla jsem jenom do knihovny, kde jsem byla obklopená studenty. Nerozhodla jsem se jít sama na procházku do lesa. A i kdybych to udělala, zvládla bych to sama. Ovšem je fér přiznat, že to on nejspíš neví. I tak mám ale plné právo se na něj zlobit. Sakra, nezdrhla jsem od Lawrence a všeho ostatního jen proto, aby mě on nebo kdokoli jiný komandoval. To kurva ani omylem.

Když se na mě dál mračí, změním téma. „Co jste se dozvěděli na té schůzce?“

Povzdychne si, vztek z něj trochu opadne a posadí se vedle mě, abychom si mohli tiše šeptat bez obav, že nás zaslechne nějaký zvědavý student poblíž.

„Nic zásadního. Musíme s nimi strávit velikonoční prázdniny a naučit se, jak to ve firmě chodí.“ Nakrčí nos, ta představa se mu zjevně nezamlouvá.

„To je na prd,“ soucítím s ním. „Mohla by to ale být dobrá příležitost, jak na ně vyhrabat něco, co bychom mohli použít proti nim a dostat je.“

Hawk si mě chvíli pozorně prohlíží, než odpoví: „To je to, co chceme udělat? Zničit je?“

Podle mého názoru jsou jenom dvě možnosti. „A ty pro ně snad chceš pracovat, když víš, co dělají?“

„Ani náhodou.“ Dívá se na mě doširoka rozevřenýma očima, jako by mi přeskočilo.

Pokrčím rameny. „Tak je musíme zničit.“

Po vteřině se zasměje a zavrtí hlavou, jako by nemohl uvěřit tomu, co slyšel. „Když to takhle říkáš, zní to hrozně jednoduše, ale ve skutečnosti to bude všechno jiné, jenom ne jednoduché. Mají nejenom finanční prostředky a know-how, díky čemuž se roky vyhýbají odhalení, ale mají k dispozici i zasranou armádu.“

Má pravdu. Jestli existuje něco jako herkulovský úkol, je to tohle. Na druhou stranu, útěk z areálu se taky zdál být nemožný, a dokázala jsem to úplně sama. Tak proč bychom to nezvládli, když je nás na to šest?

Opustí prozatím téma, opře se v křesle, rukou si prohrábne vlasy a pozorně mě sleduje.

„Naši rodiče dneska pořádají večírek,“ vyhrkne.

„Fajn.“ Škubnu rameny. Nezajímá mě nějaký nudný večírek bohatých kreténů, kteří si o sobě myslí, bůhvíjaký nejsou dar lidstvu. Znovu se soustředím na svůj školní projekt. „Dobře se bav.“

Kluci se dneska sice sešli s rodiči, ale od toho dne,

co jsem si udělala test DNA, se *mně* neozval nikdo. Hawk se o tom sice ještě nezmínil; zdá se, že chce nejdřív probrat ty všední záležitosti. Předpokládám, že se výsledky testů na schůzce probíraly. Kristepane, to je tak těžké zvednout telefon a dát mi taky vědět? Nejspíš jo. Zřejmě měli moc práce s plánováním večírku, než aby se zabývali mojí maličkostí.

Možná to vypadá, že si stěžuju, ale ve skutečnosti jsem šťastná, že mě nechávají na pokoji. Jen se mi nelíbí, když se o mně rozhoduje za mými zády, a k tomu dnes odpoledne tutově došlo.

„Pozvaní jsme všichni. I ty.“ Sevře se mi žaludek. Odtrhnu oči od úkolu, na kterém jsem pracovala, a plně se soustředím na Hawka.

„Cože? Proč?“

„Přišly výsledky DNA.“

Kurva... to ale nic nevysvětluje.

Všimne si, jak jsem zmatená, a pokračuje: „Takhle to v našem světě chodí.“

Ne, stejně tomu pořád nerozumím.

Poklepe prstem na dřevěný stolek a nakloní se ke mně. „Radši si na sebe vezmi to nejlepší, co máš, protože dnes večer se představíš jako Davenportová.“ Z Hawkových slov mi po zádech přeběhne zlověstný mráz. „Vítej v rodině, Elizabeth.“

West mi na dnešní večer nechal doručit další šaty. Z toho, že se můj šatník skládá především z luxusních, předražených šatů, nemám zrovna dobrý pocit. Jsem holka, co nosí džíny a trička. Tyhle drahé srágoro prostě nejsou pro mě. Když otevřu skříň, ráda bych viděla oblečení, co opravdu *chci* nosit; něco, co mi sedí.

Ovšem šaty, co mi koupil, jsou krásné. Mají barvu půlnoční modři a sahají až ke krku – West se opět postaral o to, aby moje jizvy nebyly vystavené na očích kdejakému panákovi, co by na ně zíral. Vzadu spadají až na zem, vepředu končí v pülce stehén. V pase jsou z obou stran všité diamanty, které na tmavé látce vypadají jako třpytivé hvězdy, když na ně dopadne světlo.

Emilia mi znovu upravuje vlasy a make-up a její nepřetržité žvanění mi pomáhá zmírnit nevolnost, která mi neustále svírá žaludek. Čelo mám orosené potem a dlaně úplně mokré.

„Musíš se uklidnit, holka,“ kárá mě, když vidí, jak jsem zatraceně vystresovaná. Postaví se přede mě a její vážný výraz mě přimrazí na místě. „Celý rok ses statečně bránila jak Biance a těm jejím potvorám, tak princům. Tohle zvládneš.“

Oceňuju její povzbuzující motivační řeč, jako poděkování se na ni slabě pousměju, ale vypořádat se s Biancou a kluky byla ve srovnání s tím, čemu budu čelit dnes večer, úplná brnkačka.

Nejsem na to připravená. Nechci to.

Proč jsem se kurva nechala od těch kreténů přemluvit?

Zvednu ruku a pohrávám si s náhrdelníkem, který mi dal West k narozeninám, a zavřu oči, abych se z něj pokusila načerpat alespoň trochu klidu.

Tep se mi začíná vyrovnávat, svírání v žaludku povoluje, ale pak mě ze zamyšlení vytrhne zaklepání na dveře. Zamračím se a na jehlách přejdu ke dveřím.

Otevřu dveře a zašklebím se na Hawka. Jsem našťvaná, že přerušil můj zen, nemluvě o tom, že mě přemluvil k téhle nedomyšlené pitomosti. Vážně jsem ráda, že se můžu držet svého vzteku, je to pořád lepší než se utápět v pocitech odporné úzkosti, se kterou bojuju od chvíle, co mi o dnešním večeru řekl.

Ignoruje nevraživý pohled, který mu věnuju, a očima přejede po mých šatech a sladěných lodičkách.

„Asi to takhle stačí,“ opáčí s povzdechem; zdá se, že ho můj outfit nijak neohromil. Napůl hystericky se zasměju. Jeho arogance mě trochu uklidní. Doufám jen, že ho neslyšela Emilia. Určitě by se rozčílila, že hodiny, které strávila úpravou mého vzhledu, nebyly dostatečně oceněny.

V úsměvu pozvedne koutek rtů a myslím, že je to poprvé, co ho vidím něco takového udělat. Nedá se to nazvat tak úplně úsměvem. Je to jen nepatrný pohyb, sotva víc než záškub, a rychle ho setřese z tváře.

„Kde jsou ostatní?“ zeptám se, nahlédnu za jeho záda a tak trochu čekám, že za ním na chodbě stojí zbytek kluků. Málokdy se od sebe vzdalují.

„Jsou už na cestě tam. Bude lepší, když dorazí zvlášť.“

Jasně. Nikdo z našich rodičů nesmí vědět, jak jsme se za posledních pár měsíců navzájem sblížili. *Bože, všechno se to tak komplikuje.*

V tu chvíli k nám přiskočí Emilia. „Vypadá úžasně, co? Skvěle mezi vás nafoukané snoby zapadne.“

Hawkovi vystřelí obočí do půlky čela a s otevřenou pusou na Emilii zírá. Znovu vybuchnu v smích, tentokrát ještě upřímnější. Řekla bych, že ji ještě nikdy neslyšel vyjadřovat se tak povýšeně o princích nebo obecně vyšší třídě. Líbí se mi, že se teď už nebojí být před nimi sama sebou. Nevím, jestli si myslí, že ji před jejich tyranským chováním ochrání to, kým teď jsem, nebo to, že se dvěma z nich tak nějak chodím. Ať už je ten důvod jakýkoli, neváhala bych vystartovat po každém – i kdyby to měl být Hawk – kdo by se ji snažil srovnat zpátky do latě.

„Dobře se dnes večer bavte, děti,“ uchechtne se a obrací se ke mně se širokým úsměvem na tváři, kte-

rý je vzhledem k panujícímu napětí a nervozitě, která mi stále svírá žaludek, naprosto nemístný. „Nezapomeň, že jsi drsňačka, a Davenportovi si můžou trhnout nohou, jestli nepochopí, jak jsi úžasná.“ Podívá se na Hawka, stále s tím oslnivým úsměvem, a pak sladkým hlasem dodá: „Bez urážky, Hawku.“

Hawk na ni stále zvědavě zírá, nejspíš se snaží pochopit, co se to tu kurva děje, a já se přitom koušu do rtu, abych potlačila smích. Emilia mě políbí na tvář, prosmýkne se kolem něj na chodbu a odejde do svého pokoje.

„Stalo se jí něco?“ zeptá se, když konečně najde slova.

„Ne, blbečku.“ Šťouchnu ho do ramene, když za sebou zavírám dveře, a oba se vydáváme přes chodbu.

„Tak to nejspíš touží umřít.“

Zatahám ho za rukáv saka a zastavím ho.

„Jestli jí něco uděláš, stanu se tvojí nejhorší noční můrou,“ vyhrožuju zlověstným tónem. „To ti nestačila ta rána do krku? Pokud se jí jen dotkneš, rozříznu ti břicho a oběsím tě na tvých vlastních střevech.“

„Do prdele, Hadley.“ Obrátí oči v sloup, jako bych z toho dělala zbytečné drama a moje výhrůžky se ho nijak nedotkly. „Nic jí neudělám. Jenom nejsem zvyklý, aby někomu bylo úplně fuk, že mě naštvu.“

„Mně je taky úplně fuk, že tě naštvu.“

„Jo, ale ty jsi jediný člověk, kterého znám, co tak lehkomyšlně hazarduje se životem.“

Ech. Co je život, když ne ty podivné chvílky klidu mezi tím, kdy se díváš smrti do tváře a ukazuješ ji zdvižený prostředníček.

Vyjdeme před koleje a cestou po chodníku mi lehký vánek odfoukne vlasy z tváře. „Uvědomuješ si, že tě všichni pomlouvají jen za tvými zády?“ zeptám se.

Hawk přimhouří oči a vrhne smrtící pohled na nějakého studenta, který náhodou prochází kolem v opačném směru; ten vyjekne a zrychlí krok, aby před ním utekl.

„Doufám, že ne,“ zavrčí a já protočím oči. Dojdeme k autu, nasedneme a odjíždíme z kampusu směrem k sídlu Davenportových.

Když tam dorazíme, je už večírek v plném proudu. Je tu spousta lidí, popíjejí drahé šampaňské a předstírají, že je zajímavá, co jim ostatní vyprávějí o svých trapných, bezvýznamných životech.

Poznávám mnoho studentů ze školy. Shlukují se do skupinek a potloukají se kolem rodičů. Zdá se, že Davenportovi pozvali skoro všechny, koho znají nebo s ním někdy mluvili, a když s Hawkem procházíme halou, žaludek mám sevřený úzkostí.

Jakmile přejdeme foyer, ucítím, jak se do mě zabobádávají něčí oči; otočím hlavu a zjistím, že mě Lawrence upřeně sleduje. Vypadá ještě víc vyčerpaně, než když jsem ho posledně viděla v ředitelně. *Výborně. Zaslouží si to, kurva.*

Když jsem s ním byla naposledy v jedné místnosti, změnila jsem se znovu ve vystrašené dítě, kterým jsem kdysi bývala, a on se mi snažil nacpat ptáka do pusy. Napřímím se, když se naše pohledy setkají, vzdorovitě na něj hledím a odmítám, že by mě tentokrát donutil se před ním přikrčit.

Je to snadné, pokud jsou kolem další lidé a já vím, že mi nemůže nic udělat, ale když mě zahnal do kouta v té ředitelně, kde jsme byli sami, bylo to stejné jako vždycky, když jsem se ocitla v jeho blízkosti. Cítila jsem se vyděšená a bezmocná, úplně paralyzovaná hrůzou. Bez ohledu na to, že jsem vycvičená zabíjet. V jeho přítomnosti jsem jen malá, vystrašená holka,

ochotná udělat cokoli, jen aby se vyhnula jeho krutým trestům.

Každopádně teď jsem se mu postavila. Posunula jsem svou figurku na hracím poli, a i když ho nejspíš ještě nedržím v šachu, podle pohledů, které po mně vrhá, jsem mu rozhodně ztížila cestu k vítězství. Než od něj odvrátím zrak, usměju se, protože vím, že ho to rozzuří. *Ten arogantní sráč vždycky zbožňoval, když se veškerá moje pozornost soustředila na něj.*

Po Hawkově boku procházím davem a všímám si kluků, postávajících po místnosti v různých konverzujících hloučcích. West na opačné straně haly si mě všimne, když jdu kolem, a než odpoví tomu, s kým mluví, vlně se na mě usměje.

Opodál stojí Beck a sleduje mě pohledem přes celou místnost. Nepřítomně pokyvuje hlavou na všechno, co říká člověk, se kterým hovoří, a jeho intenzivní pohled mě přímo pálí na kůži. Světla ve foyer zdůrazňují, jak unaveně vypadá. Váčky pod jeho očima jsou znepokojivě temné. Mám o něj čím dál větší obavy. V očích už nemá ten žár, jako když jsem ho viděla poprvé, a nezdá se, že by toho nějak moc naspal, pokud vůbec spí.

„Měli bychom najít naše rodiče,“ zašeptá mi Hawk do ucha a odvede mou pozornost zpátky k dění v místnosti. Těká očima po davu a hledá je, takže si nevšimne, jak se mi při jeho slovech zkříví obličej. *Naši rodiče.* Nikdy si na to nezvyknu.

S jemným pousmáním odtrhnu oči od Becka a dál se společně s Hawkem prodíráme mezi účastníky večírku. Hawka několikrát zastaví nějakí muži, podávají mu ruku a vypadají, jako by se s ním rádi dali do řeči, ale zdvořile je odpálkuje. Ženy si ho prohlížejí jako kus masa na krámě a mě po rychlém pohledu ignorují. Momentálně pro ně nejsem nikdo. Nedovedu udělat

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Víc než pomsta.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.